

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **INCODEC spol. s r.o.**, so sídlom v Čakajovciach 436, proti žalovanej **Slovenskej asociácii rozhodcovských súdov, z.z.p.o.**, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 15, **o zrušenie rozhodcovského rozsudku**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13 C 44/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. decembra 2011 sp. zn. 17 Co 192/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 5. mája 2011 č.k. 13 C 44/2010-96. Týmto rozhodnutím súd prvého stupňa zamietol žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku z 12. januára 2010 č.k. SRS 8/2009 (v znení opravného uznesenia z 2. marca 2010 č.k. SRS 8/2009) Slovenského rozhodcovského súdu, stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Banskej Bystrici, zriadeného pri záujmovom združení právnických osôb Slovenskej asociácii rozhodcovských súdov, z.z.p.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 15, ktorým bol žalobca zaviazaný zaplatiť obchodnej spoločnosti AVG group, a.s. so sídlom vo Vlkanovej, sumu 16.904,36 Eur a náhradu trov konania. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil odvolací súd jeho vecnou správnosťou. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní. Uviedol, že z logického výkladu ustanovenia § 43 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní vyplýva, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku musí smerovať voči subjektu, ktorý bol

v rozhodcovskom konaní účastníkom konania, a nie voči rozhodcovskému súdu samotnému. Poukázal na skutočnosť, že tento postup zodpovedá aj súdnej praxi. Žalovanej priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 77,29 Eur, na účet jej právneho zástupcu.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci súdmi nižších stupňov (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v otázke pasívnej vecnej legitímácie účastníka v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku. Dovolateľ mal za to, že ním je samotný rozhodcovský súd, ktorý sporné rozhodnutie vydal, a má aj právnu subjektivitu. Napadnuté rozhodnutia považoval žalobca za nepreskúmateľné, nakoľko z nich nebolo zrejmé, ako súdy dospeli k záveru o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného.

Žalovaná sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu stotožnila s názorom súdov nižších stupňov a mimoriadny opravný prostriedok žiadala ako neprípustný zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolací súd vady takejto povahy v dovolacom konaní nezistil. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodiť ani z tohto zákonného ustanovenia.

Pokiaľ žalobca v dovolaní namietal nepreskúmateľnosť rozsudkov súdov nižších stupňov, treba uviesť, že súdy v dôvodoch rozhodnutí uviedli, prečo nepovažujú žalovanú Slovenskú asociáciu rozhodcovských súdov, z. z. p. o. za pasívne vecne legitimovaný subjekt v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku. Odvolací súd odkázal na logický výklad ustanovenia § 43 Zákona o rozhodcovskom konaní. Z neho možno vyvodiť záver, že žaloba mala smerovať voči subjektu, ktorý bol v rozhodcovskom konaní účastníkom konania, a nie voči rozhodcovskému súdu. Súdy poukázali aj na skutočnosť, že po zrušení rozhodcovského rozsudku v danom prípade, by súd nemal s kým pokračovať v konaní. Neobstojí teda tvrdenie žalobcu o namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov nižších stupňov.

Na dovolací dôvod žalobcu spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci súdmi nižších stupňov, dovolací súd nemohol prihliadať, pretože uvedené skutočnosti by mohli byť len odôvodnením dovolania v prípade, ak by dovolanie bolo prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby teda tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené, nezakladala by táto okolnosť prípustnosť dovolania. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalovanej, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením jej zástupcu k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3: 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. mája 2012

JUDr. Rudolf Č i r č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková